

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Feline Lang

HOTELUL „LĂBUȚA FERMECATĂ”

Atenție,
vecini
răi!

Traducere de
Mihai Draganovici

București, 2017

Capitolul 1

— N-are nimic, e doar obosit!

Mia clipi. Visase sau vorbea bunicul Knut la telefon? Razele soarelui se jucau printre stelele cerului albastru de mătase aflat deasupra capului ei.

Apoi simți ceva catifelat pe obrazul ei drept și văzu doi ochi negri-verzui care o priveau. La zece centimetri de nasul ei.

Mia cunoștea acea privire.

— N-ai de ce să te uiți așa. Sunt în vacanță!

— Miau-uau-uh, căscă Minou.

— Te plictisești? N-am ce-ți face, murmură Mia.
Joacă-te cu Toby.

Oare de cât timp era Minou lungită pe burta ei? Cu capul ridicat și cu lăbuțele din față ascunse maiestuos sub blana pufoasă, n-o scăpa pe Mia

din ochi. Ca de obicei, atunci când Mia, în sfârșit, putea să doarmă cât voia ea. Atunci, Minou o privea lung și dojenitor până când ea căpăta muștrări de conștiință și se scula. Măcar Minou fusese suficient de îngăduitoare să n-o trezească.

Ceea ce făcuse însă bunicul Knut.

— Nu, nu e bolnav. Și nici melancolic. Obosit!
O-BO-SIT!

Așadar, Mia nu visase.

Bunicul Knut vorbea la telefon din holul cel mare cu stăpâna sau stăpânul unui fost musafir.

Părea supărat.

— Păi, de la joacă și alergătură, desigur!

În clipa următoare, Mia auzi vocea limpede și prietenoasă a mamei:

— Nu vă faceți griji, este ceva normal. Toți câinii pătesc asta, mai întâi dorm vreo două zile. Drăguțul de el va fi din nou în formă mâine.

Cam acum doi ani, mama și bunicul Knut avuseseră ideea de a face din fosta gospodărie țărănească o pensiune pentru animale. Mai bine zis, Mia îi convinsese să facă asta, deoarece cușca ei de iepurași ajunsese neîncăpătoare. Și în afară de asta mai voia o pisică și un câine. Dacă ar fi fost după ea, ar fi transformat gospodăria într-o grădină zoologică. Dar mai era și tata pe acolo, și lui nu prea-i plăceau schimbările. Așa că pensiunea de animale hotelul „Lăbuța fermecată” a fost soluția de compromis, iar Miei i se părea o idee fantastică. O pensiune de animale era, de fapt, mult mai interesantă decât o grădină zoologică, pentru că aici veneau mereu oaspeți noi.

În rest, hotelul „Lăbuța fermecată” nu se deosebea foarte mult de un hotel pentru oameni: toate

animalele aveau propria cameră, cu excepția peștișorului auriu, care era al stăpânului mopsului Toby și care avea mereu propria cameră cu el. Camerele erau legate între ele, iar fiecare avea o fereastră sau o ușiță către exterior. Și mai exista și câte un castron pentru fiecare animal, în afara peștișorului auriu, căruia mâncarea îi pica din cer. El era de departe musafirul cel mai ușor de îngrijit și cel mai liniștit.

Mia se gândea la musafirii care fuseseră luați ieri și alaltăieri. Nu-i venira în minte decât doi. Probabil că discuția se referea la micul terrier metis, căci dogul de Bordeaux sigur nu era obosit de joacă și alergătură, căci mai tot timpul stătuse pe picioarele sale lungi și subțiri în ȧrcul exterior și lătrase pe oricine se apropia de el. În mod normal, Mia se ducea în fiecare ȧrc să curețe și să pună mâncare, dar pe dog îl lăsase în seama mamei și a bunicului Knut, pentru că era aproape la fel de mare ca ea.

Minou își întinse o lăbuȧ și mângâie cu ea bărbia Miei. Asta însemna: *Trezește-te, somnorilă!*

Mia își trase colȧul păturii peste faȧ.

Resp — Lasă-mă, Minou! Încă puțin, bine?

Îi venea să se întoarcă pe cealaltă parte, dar, din respect față de micul tigru cu pete negre și albe de pe burta ei, nu se mișcă.

Deodată, din curte răsună un lătrat limpede. Suna agitat și bucuros. Ceilalți câini se alăturară și ei lătratului.

Mia dădu la o parte colțul păturii.

În clipa următoare simți labele lui Minou cum se înfingeau în burta ei. Dintr-un salt fu pe covorul alb și pufos, strecurându-se în coridor prin ușița de pisici.

— Minou! strigă Mia speriată după ea. Ce s-a întâmplat?

Se ridică și se frecă la ochi. Cunoștea acest lătrat limpede.

— Sarah-Charlene? șopti ea nedumerită. Fugise oare de la stăpâna ei și se întorsese aici? Miei îi veni să zâmbească: tocmai mândra doamnă ogar, care în primele două zile de ședere la hotelul „Lăbuța fermecată” s-a crezut mult prea nobilă pentru a se juca cu ceilalți oaspeți!

Apoi îi veni în minte tatăl ei. *Sper că este deja la birou*, se gândi Mia. El era reporter la ziarul local

„Waddebüller Nachrichten“ și era mereu la curent cu tot ce se întâmpla în localitate. Dar era mai bine să nu știe că un fost oaspete al hotelului fugise din nou de acasă pentru că i se părea mai frumos la hotelul „Lăbuța fermecată“. Și asta în primul rând pentru că hotelul era plin, iar în al doilea rând pentru că stăpânii fugarilor se simțeau de cele mai multe ori jigniți și nu acceptau să plătească pentru sejurul neașteptat al dragelor lor animăluțe.

Mia se dădu jos din pat, trase perdeaua albastră cu stele și deschise geamul. Colțul de jos al ramei de lemn se agăță de mâneca ei.

Hârș! se auzi.

Mia bombăni încet, pentru că acum o gaură se căska în pijamaua ei cu ursuleți. Asta trebuia s-o coasă mama.

Se aplecă în afară. Într-adevăr, era Sarah-Charlene. Se ridicase cu labele din față pe plasa de lângă poartă și voia să i se dea drumul înăuntru.

Mia se strecură în vârfurile picioarelor pe coridor, pentru ca scândurile din pardoseală să nu scârțâie.

Bunicul Knut nu se mai auzea, probabil că făcea curățenie în camera pisicilor și în cușca iepurilor, ca de obicei, la această oră.

Jos, pe vechea ladă, lângă dulap, se afla rucsacul tatei. Mai era deci la micul dejun, frumoasă treabă. Dar în afară de ea, Minou și câinii musafiri, se părea că nimeni nu mai observase revenirea lui Sarah-Charlene. *Mă duc să mă îmbrac repede și o duc înapoi la stăpâna ei*, se gândi Mia. *Dacă merg cu bicicleta și o țin în lesă...*

— Ei, pe cine avem noi aici? strigă bunicul Knut jos, în curte.

Prea târziu.

Mia o zbughi înapoi în camera ei și observă cum bunicul Kunt îi dădea drumul ogarului în curte.

— Bună dimineața, doamnă! îl salută el pe neașteptatul musafir, ridicându-și pălăria de paie și înclinându-se politicos. Mie i nu-i venea să-și creadă ochilor: se vedea cumva în mijlocul capului, printre firele albe și dese de păr, un început de chelie? Oare de-asta purta mereu pălăria asta de paie tocită? Mama se plânsese, zilele trecute, ei și tatei că bunicul nu o dă jos nici măcar la masă.